

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ

ΘΕΜΑ: *Διαθλάσεις της φύσης στη Νεοελληνική Λογοτεχνία*

Η φύση ,η ζωή της υπαίθρου και το τοπίο κατέχουν μια σημαντική θέση στη Νεοελληνική Λογοτεχνία. Άλλοτε ως σύμβολο κι άλλοτε ως σκηνικό δράσης ,άλλοτε ως μεταφορά μιας συναισθηματικής κατάστασης κι άλλοτε ως φορέας υπέρτατων αξιών η φύση έχει άπειρες αντανakλάσεις στη Νεοελληνική Λογοτεχνία.

Από το «μοιρολόγι της φώκίας» μέχρι την « Τρελή ροδιά» και «τα αηδόνια που δε σ' αφήνουνε να κοιμηθείς στις Πλάτρες» γεννήθηκε η ιδέα να μελετήσουμε τη θέση του πουλιού ως στοιχείου φυσικού στη λογοτεχνία .Έχοντας ως εφαλτήριο λοιπόν, τα λογοτεχνικά κείμενα που διδαχθήκαμε τη χρονιά αυτή στο Β1 και με το βλέμμα μας στο γειτονικό υγροβιότοπο της Κερκίνης ,όπου βρίσκουν καταφύγιο και διαχειμάζουν πλήθος πουλιών ,καθώς οι δρόμοι μετανάστευσης περνούν από την περιοχή ,επικεντρωθήκαμε στα πουλιά. Αναγνωρίσαμε τη συμβολική τους αξία μέσα στα κείμενα ,τα παρατηρήσαμε μέσα από φωτογραφίες και αναζητήσαμε περαιτέρω υλικό γι 'αυτά, εμπνευστήκαμε και τα ζωγραφίσαμε. Ολοκληρώσαμε αυτήν την απρόσμενα ευχάριστη περιπλάνηση με την ανάγνωση ενός αγαπημένου λογοτεχνικού βιβλίου ,εμπνευσμένου από τα πουλιά και συμβολική θέση τους στη ζωή του ανθρώπου, « Ο Θεός αγαπάει τα πουλιά», της Αγγελικής Βαρελλά

Η φύση διαθλάται από τον φακό του κάθε λογοτέχνη κα γίνεται ιστορία. Η λογοτεχνία μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε ότι προστατεύοντας την ελληνική φύση ,προστατεύουμε όχι μόνο τα είδη χλωρίδας και πανίδας και το οικοσύστημα αλλά και όλον αυτό τον πλούτο βιωμάτων. Τον ελληνικό πολιτισμό.

Ζωγράφου Μαρίτα, Φιλόλογος